

„Cel mai mare viciu este atunci când pari virtuos fără să fii.”
(Sfântul Vasile cel Mare)

Duminica a 2-a după Paști
A SFÂNTULUI APOSTOL TOMA

Si fiind seară, în ziua aceea, întâia a săptămânii (duminica), și ușile fiind încuiate, unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijloc și le-a zis: „Pace vouă!”

Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii, văzând pe Domnul.

Și Iisus le-a zis iarăși: „Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi.”

Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: „Luați Duh Sfânt; Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute.”

Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus.

Deci au zis lui ceilalți ucenici: „Am văzut pe Domnul!” Dar el le-a zis: „Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.”

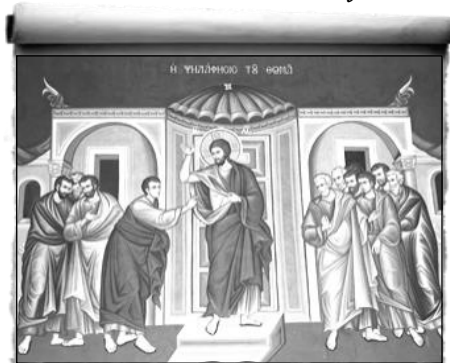
Și după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma, împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc și a zis: „Pace vouă!”

Apoi a zis lui Toma: „Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios.”

A răspuns Toma și l-a zis: „Domnul meu și Dumnezeu meu!”

Iisus i-a zis: „Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericifi cei ce n-au văzut și au crezut!”

Deci și alte multe minuni a făcut Iisus înaintea ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Iar acestea s-au scris, ca să credefi că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viață în numele Lui.

CUPRINS

Întâlnirea cu Hristos	2
Fericifi cei ce n-au văzut și au crezut	3
Creștinismul este dragoste izvorâtă din durere	4
Despre răbdare	5
Cuvânt din Pildele lui Solomon	6
Fiecare ispită ne poate fi de folos..	6
Privegheați și vă rugați	7
Bănuiala nedreaptă	7
Preotul	8

ÎNȚĂLNIREA CU HRISTOS

Răstignirea și moartea lui Iisus îi aruncase pe apostoli în deznădejde. Credința lor că acesta este Hristosul, Unsul lui Dumnezeu, Împăratul lui Israel, despre care prorociile spuneau că va domni în veac, se clătina. Deși Iisus le vestise în repetate rânduri patimile și învierea Sa, nu înțeleseseră nimic. Stând ascunși de frica iudeilor, ei găesc totuși puterea de a se aduna împreună. Și, în mijlocul adunării, în ziua cea dintâi a săptămânii (duminică), se arată însuși Iisus Hristos înviat, intrând prin ușile încuiate.

Evanghelia spune că Mântuitorul înviat, venind în mijlocul adunării ucenicilor Săi:

- * le dăruiește pacea Sa;
- * îi încredințează de prezența Sa trupescă arătându-le mâinile și coasta Sa;
- * le dăruiește Duhul Sfânt;
- * îi trimite la propovăduire.

După opt zile, adică în duminica următoare, El revine în adunarea ucenicilor și îl cheamă pe Toma să se atingă de El pentru a se convinge de învierea Sa.

Remarcăm faptul că Hristos, deși a fost tot timpul alături de apostoli (El cunoștea îndoiala lui Toma) li se arată numai duminică, în mijlocul adunării.

Mântuitorul a venit, după învierea Sa din morți, la Sfinții Apostoli, dar El nu încetează să vină, până la sfârșitul lumii, în mijlocul ucenicilor Săi la Sfânta Liturghie, prăznuirea învierii Sale.

Adunându-ne în Biserică la Sfânta Liturghie, ne separăm de lumea care l-a respins pe Hristos, încuind nu ușile cele materiale ci cele duhovnicești. Ne adunăm cu frica de a nu fi prinși de iureșul acestei lumi și a ajunge astfel, direct sau indirect, să ne lepădăm de Hristos prin viața pe care o ducem. Ne adunăm cu nădejdea că Mântuitorul înviat va veni în mijlocul nostru. Și, într-adevăr, Cel ce ne-a poruncit să săvârșim Sfânta Liturghie întru pomenirea morții și învierii Sale, nu ne lasă rușinați în nădejdea noastră. La fel ca în cazul apostolilor, El vine cu Trupul Său cel înviat în mijlocul nostru, ne dăruiește pacea Sa și Duhul Sfânt, ne cheamă să-L atingem și ne trimite la propovăduire. Cum se întâmplă acest lucru?

* Întâistătorul Sfintei Liturghii (preotul sau episcopul), care îl reprezintă pe Hristos, ne dăruiește pacea, în numele lui Hristos, spunând: „*Pace tuturor!*” înainte de trei momente esențiale ale slujbei: citirile

din Sfânta Scriptură, rugăciunea Sfintei Jertfe și împărtășirea cu Sfintele Taine.

* Mântuitorul Iisus Hristos este prezent trupește în mijlocul nostru prin prefacerea darurilor de pâine și vin în însuși Trupul și Sângele Său.

* Întreaga Liturghie este o invocare a Sfântului Duh pe care Îl cerem să fie trimis peste noi și peste darurile de pâine și vin ce sunt puse înaintea. De asemenea ne rugăm ca cuminecarea cu Sfintele Taine să ne fie spre împărtășirea cu Sfântul Duh.

La fiecare Sfântă Liturghie Hristos ne cheamă, prin glasul preotului, nu doar să-L atingem din exterior ca Toma ci să-L primim în noi prin împărtășirea cu Sfintele Taine și astfel nu numai să ne încredințăm de învierea și dumnezeirea Sa ci și să devenim părtași acestora.

Concluzia Sfintei Liturghii este **„Cu pace să ieșim - Întru numele Domnului!”**. Să ieșim în lume cu pacea pe care am primit-o de la Hristos și să devenim mărturisitori ai Domnului, lucrători „întru numele Lui”.

Cu mult mai mult decât un simplu prilej de rugăciune, Sfânta Liturghie reprezintă întâlnirea noastră cu Domnul Înviat. Înțelegându-i semnificația profundă nu numai că nu ne vom plictisi la Liturghie și nu ni se va mai părea prea lungă, ci vom înțelege că ea este centrul de greutate al fiecărei zi și că participarea la această slujbă este esențială pentru orice creștin care își ia în serios calitatea de ucenic al lui Hristos.

Pr. Florin Botezan

FERICIȚI CEI CE N-AU VĂZUT ȘI AU CREZUT

Sa și alte momente de seamă ale Noului Testament, acela din duminica a 2-a după Paști pune problema credinței, despre care trebuie să știm că **a crede** nu se confundă cu **a vedea**, **a constata**.

Greșeala aceasta fundamentală au săvârșit-o fariseii, saduceii, bătrânii și cărturarii care, pe Golgota, exclamau: **„Hristos, regele lui Israel, să Se coboare de pe Cruce, ca să vedem și să credem”** (Marcu 15, 32).

Dacă vezi, nu-ți mai rămâne decât să înregistrezi, să constați și să te supui. Dar credința tocmai aceasta nu e.

Ci, dimpotrivă, **„încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute”** (Evrei 11, 1). A crede înseamnă îndeosebi a crede de necrezutul. De aceea îi și spune Domnul lui Toma: **„Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut”**.

Credința stă dincolo de limitele minții omenești și implică o încredere totală a credinciosului în cele ce crede. Amin.

CREȘTINISMUL ESTE DRAGOSTE IZVORÂTĂ DIN DURERE

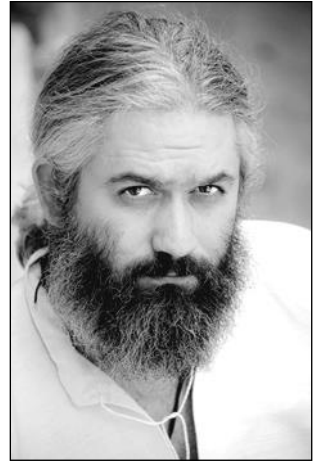
Poate că cea mai scandaloasă poruncă pe care a dat-o Hristos a fost cea legată de aproapele. *„Iubește pe Dumnezeu din tot sufletul tău și pe aproapele ca pe tine însuși, în acestea se cuprind toată Legea și Proorocii”*. Pentru omul modern, om leneș și iresponsabil, această simplificare sună foarte încurajator, degajat. Însă pentru un evreu aceasta e un adevărat scandal. Toată viața evreului era un slalom dibaci printre sumedenia de legi și legișoare care păreau să-i determine mântuirea. A reduce viața la două porunci, pentru niște oameni care își făceau o dilemă din a mânca sau nu un ou ouat sâmbăta, e totuna cu a porunci unei femei deprinse să-și schimbe rochiile de fiecare dată când iese din casă să poarte numai o singură rochie, cu dreptul de a o îmbrăca o dată pe dos și o dată pe față.

Această simplificare L-a costat pe Hristos viața. Dar o parte de credincioși au îmbrățișat scandalosa filozofie și au format o nouă religie, un mod nou de a vedea lumea. Din cauza numelui inițiatorului scandalului, acești credincioși au început să fie poreclii *„creștini”*. Da, aceste grupuri neînsemnate și ilicite de altă dată purtau același nume cu atât de răspândiții creștini de azi. Cum de s-au înmulțit atât de tare? Mulți zic că aceasta este o minune dumnezeiască, un semn că această credință e adevărată. Eu însă am o mare îndoială că lucrurile stau astfel. Cred că pricina

înmulțirii atât de rapide și atât de sigure a creștinilor stă iarăși în porunca cu scandal. De când această poruncă a fost dată la o parte, numărul adepților creștinismului a sporit îngrozitor. În schimb creștinii au azi o mulțime de alte porunci, poate că nu mai puține decât evreii, porunci pentru care, sunt sigur, dacă ar veni iarăși Hristos să le reducă la porunca iubirii, L-ar omori.

Creștinismul este dragoste, este și durere. Creștinismul este dragoste izvorâtă din durere. Și ce este această poruncă stranie adusă de Hristos, dacă nu durere? Ce înseamnă, de fapt, a iubi pe aproapele tău? Să-i cumperi un hamburger? Să-i dai zece lei? Uneori și asta. Dar dacă necazul aproapelui tău nu poate fi alinat cu un hamburger și nici cu zece lei, dacă el depășește puterile tale? Iar mie mi se pare că orice necaz și orice durere depășește puterile noastre. Atunci singurul lucru pe care îl putem noi face este să ne îndurerăm cu durerea aproapelui nostru, cu durerea întregii lumi, dacă se poate.

Arhim.. Sofronie Saharov, scriindu-i unei femei bolnave, căreia îi murise fiul în vârstă de opt ani, povestește această întâmplare. „Eram odată împreună cu Sf. Siluan și pri-

„Rugăciunea este vorbirea inimii cu Dumnezeu.” - Evagrie

veam de lângă chilia noastră din Sfântul Munte o corăbioară nimerită în furtună. Oamenii panicați aveau de ales între a rămâne în corabie, așteptând terminarea furtunii sau a veni cu luntrea până la mal. Amândouă variantele erau la fel de primejdioase. Atunci unul din călugări a suspinat și a zis: „Ah, cum mă doare sufletul meu pentru ei!” Sf. Siluan i-a răspuns: „Dacă sufletul tău s-a îndurerat pentru ei, înseamnă că ei sunt salvați”. Și-ntr-adevăr, oamenii aceia au ajuns toți la mal. Așa și eu, îmi continua fericitul Sofronie scrisoarea, cred că boala în care vă aflați vă va lăsa, pentru că sufletul meu mă doare pentru dumneavoastră.”

Câți din cei care se duc la biserică se pot lăuda că poartă în piepturile lor această durere făcătoare de minuni? Iar eu cred, împreună cu Hristos, că acesta este singurul lucru pe care trebuie să-l râvnim, pentru care trebuie să ne luptăm.

Poate că cel mai mare bine pe care îl putem face lumii este să ieșim, pur și simplu, la geam și să privim în stradă, până când inima noastră se va umple de această durere atotputernică. În ce constă folosul, dacă oricum oamenii aceia nu știu nimic? Chiar dacă nu am schimba pe nimeni cu această durere a noastră, tot vom aduce mult folos. Măcar și prin faptul că, cel puțin în acele clipe, noi vom scuti lumea de răul nostru personal. Și acesta este un mare bine pe care noi îl putem face lumii.”

(Ierom. Savatie Baștovoi, „*Dragostea care ne smintește*”, Editura Marineasa, Timișoara, 2003)

Cuvânt al Cuviosului
Efrem Sirul,
DESPRE RĂBDARE

Vn frate povestea ca era un om într-o cetate și aceasta avea un argat cu sine, în care avea toată încrederea. Acestuia i-a venit gândul ca să se ducă la viața monahicească, iar stăpânul său făcea tot ce putea ca să-l abată de la un gând ca acesta, fiindcă tânărul era omul lui credincios. Dar n-a putut să-l fină pe tânăr.

”Când sufletul este rău, toate le crede rele.” - Sfântul Ioan Gură de Aur

Deci, lepădându-se de lume, tânărul a intrat între frați. Dar, după puțini ani, a început a fi ispitit să se întorcă în lume și, lăsându-și chilia sa, s-a dus la stăpânul său pentru a-i cere sfat. Și l-a primit bărbatul acela pe fratele cu dragoste, o dată și de două ori. Iar, după a treia cercetare, fratele, lăsând chipul fățărniciei, a arătat bărbatului patima cea ascunsă în inima sa, zicând: „De vreme ce nu mai pot suferi jugul vieții monahicești, te rog pe tine, doamne, primește-mă pe mine, iarăși, la tine și să mă ai pe mine după rânduiala cea dintâi, fiindcă nădăjduiesc să port și mai multă nădejde, de lucrurile tale, decât odinioară. Că auzisem, de la tine, că și pe fiica ta vrei să mi-o dai ca soție.” Iar bărbatul acela a răspuns către el: „Dacă lui Dumnezeu nu i-ai pazit credința, mie, cum poți să mi-o păzești?” Iar el, de cuvântul acesta rânindu-se, ca de un bici, s-a întors

la chilia sa. Deci, să nu ne îngreuiem, răbdând ostenele, că scris este: „*Cei ce seamănă cu lacrimi, cu bucurie vor seceră.*” (Ps. 125, 5).

Dumnezeului nostru, slava, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

CUVÂNT DIN PILDELE LUI SOLOMON

Păzește, fiule, povața tatălui tău și nu lepăda îndemnul maicii tale. Leagă-le la inima ta pururea, atârnându-le la gâtul tău. Când vei vrea să mergi, ele te vor povățui, și, în vremea somnului, te vor păzi, iar când te vei deștepta, vor grai cu tine. Că povața este un sfetnic bun și legea o lumină, iar îndemnurile, ce dau învățătură, sunt calea vieții. Ele te vor păzi de femeia vicleană, de limba ei cea ademenitoare. Nu dori frumusețea ei întru inima ta și să nu te vâneze cu genele ei. Că femeia desfrânată umblă după o bucată de pâine, pe când soția dorește un suflet de mare preț.

Oare poate pune cineva foc în sânul lui, fără ca veșmintele lui să nu ardă? Sau va merge cineva pe cărbuni, fără să i se frigă tălpile? Așa este și cel ce se duce la femeia aproapelui său; nimeni din cei ce se ating de ea nu va rămâne nepedepsit. Nimeni nu disprețuiește un hoț, pentru că a furat, ca să-și astâmpere foamea; dar când a fost prins el, dă înapoi înșeptit, întoarce tot ce are în casa lui. Cel ce se desfrânează, însă, cu o femeie, este lipsit de minte, se pierde pe el însuși, făcând astfel.

(Pilde 6, 20-32)

FIECARE ISPITĂ NE POATE FI DE FOLOS

Fiecare ispită, fiecare necaz, fiecare atac al diavolului, dacă suntem atenți și răbdători, ne poate aduce mare folos. Vrajmașul cel închipuit l-a atacat cu atâta furie pe Iov! Dar cu ce l-a vătămat în cele din urmă? Cu nimic. Din contră, i-a adus o mai mare sfințenie și o mai strălucitoare slavă.

Când noi suntem veghetori, diavolul nu ne poate vătăma. Poate, însă, fără voia lui, să ne fie de folos, să ne sporească virtutea. Uită-te ce se întâmplă când cineva suflă în foc. La început pare că-l stinge. Însă în cele din urmă nu numai că nu-l stin-

ge, ci îl aprinde și mai tare.

Fără probleme, fără necazuri, fără boli, fără întristări, ce-ar face omul? S-ar deda desfrâului și beției, s-ar târî prin mocirlă ca porcul, ar uita cu desăvârșire de Dumnezeu și de poruncile Lui. Așa însă, nevoițele și temerile, necazurile și încercările îl mențin într-o oarecare stare de veghe, îi devin școli de filozofie, exerciții ale sufletului.

Așa cum meșterul aurar bagă aurul în cuptor și-l lasă în flăcări până ce se va curăți, la fel și Dumnezeu lasă sufletele în cuptorul suferințelor, până ce vor dobândi curăție. (Sfântul Ioan Gură de Aur)

„Nu este bun mai mare decât a fi prietenul lui Dumnezeu.” - Sfântul Ioan Gură de Aur

PRIVEGHEAȚI ȘI VĂ RUGAȚI

Dată, pe când umbla Dumnezeu cu Sfântul Petru pe pământ, intrând ei într-un sat, pe casa cea mai frumoasă văzură un duh necurat șezând pe acoperiș și dormind.

- Doamne, ce înseamnă asta? Întrebă Sfântul Petru.

- Înseamnă - răspuse Dumnezeu - că oamenii din casa aceasta trăiesc în fără-delegi și nepăsare de cele sufletești. De aceea duhul necurat doar me liniștit. Nu se teme de primejdie, pentru că îi are în mâna lui.

Mai mergând ei, iată în jurul unei căsuțe, mici și sărace, 100 de duhuri necurate străjuind și frământându-se.

- Ce înseamnă asta, Doamne? Întrebă Sfântul Petru.

- În căsuța aceasta - răspuse Dumnezeu - trăiesc doi sofi care au apucat pe calea mântuirii sufletești. Căsuța lor este plină de rugăciune, de dragoste, de bună înțelegere și de râvnă pentru cele sufletești. De aceea diavolul își dă toată silința să strice mântuirea lor. Aici și-a îngămădit el greul atacului, pentru că aici se vede în primejdia de a pierde două suflete.

Be te latră un câine, astupă-i gura cu pâine; n-arunca în el cu piatra, că atunci mai rău te va latra.

Anton Pann.

Valoarea persoanei nu este frumusețea, ci sfințenia.

A. Mateina.

BĂNUIALA NEDREAPTĂ

Vn țăran și-a pierdut sapa. Gândea că i-a furat-o vecinul lui, așa că a început să-l urmărească. După felul cum mergea, după felul cum vorbea, i se părea că el nu este ca toți ceilalți oameni. Într-un cuvânt, era convins că acesta este hoțul.

Mai târziu și-a găsit sapa, pe care o uitase la câmp.

A doua zi s-a întâlnit din nou cu vecinul și, observând cu atenție felul cum mergea și cum vorbea, nu i s-a mai părut că el ar fi hoțul.

Toată viața trăim din păreri și ne înșelăm amarnic pentru că părerile noastre se bazează pe proasta noastră înțelegere a lucrurilor. Acționăm în consecință cu înțelegerea lucrurilor. De aceea o bună înțelegere a lucrurilor ne va izbăvi de o grămadă de neplăceri.

De aceea avem nevoie de duhovnic - un povățuitor sincer - care să ne arate drumul spre Hristos. Să-L avem de model pe Hristos - Acela care S-a făcut om pentru noi tocmai pentru a ne arăta unde putem ajunge cu firea noastră, cum putem dobândi deplin chipul lui Dumnezeu în noi ajungând la asemănarea cu El prin virtute!

„Dumnezeu nu răsplătește rezultatele, ci intenția.” - Sfântul Ioan Gură de Aur.

Există un om în orice parohie, un om a cărui familie este lumea întreagă; un om pe care îl chemi ca martor, ca sfântului sau ca să te slujească în toate faptele solemne ale vieții; un om fără de care nu se naște și nu moare nimeni; care ia pe om de la sânul mamei și nu-l lasă decât în mormânt; un om care binecuvântează sau sfințește leagănul, patul conjugal și sicriul. Copiii se obișnuiesc să-l iubească și să-l respecte; chiar necunoscuții îl numesc tată al lor. La picioarele lui, creștinii își fac mărturisirile cele mai ascunse și varsă lacrimile cele mai tainice. El este mângâietorul tuturor neajunsurilor sufletului și trupului, care vede, rând pe rând, și pe bogat și pe sărac băfând la poarta sa: bogatul ca să deponă milostenia sa în taină, săracul pentru a o primi fără să roșească de rușine. Omul acesta nu ține de un rang social, ci deopotrivă de toate clasele. (...) În sfârșit, un om care știe tot, care are dreptul de a spune totul și al cărui cuvânt cade de sus asupra inimilor cu autoritatea unei misiuni dumnezeiești și cu porunca unei credințe desăvârșite.

Fr. R. de Chateaubriand.

Dacă cineva îl disprețuiește pe preot, imediat și Dumnezeu îl va disprețui pe el.

Sfântul Atanasie cel Mare

Preotia se săvârșește aici, pe pământ, dar ea are rang între dregătoriile cerești. ... Însuși Hristos a întemeiat această slujire. El a stabilit ca, în timp ce suntem încă în trup, să facem serviciu îngeresc.

Sfântul Ioan Gură de Aur

Eu sunt nesățios: nu vreau să se mântuiască doar câțiva, ci toți; căci nu-mai unul dacă se va pierde, eu mă pierd.

Sfântul Ioan Gură de Aur

Dumnezeu nu hirotonește pe toți, însă lucrează prin toți.

Sfântul Ioan Gură de Aur

Dacă aș întâlni un preot și un înger măș plecă întâi preotului până la pământ și i-aș săruta mâna sfințitoare și apoi m-aș plecă îngerului

Sfântul Ioan Gură de Aur

Programul liturgic: 9-15 mai 2016	ZILNIC	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
	Miercuri 🐟	18:00	Sfântul Maslu
	Vineri 🐟	18:00	Acatistul Sfântului Mucenic Efreim cel Nou
	Sâmbătă	17:00	Vecernia și Acatistul Sfântului Ierarh Luca, al Crimeei
	Duminică	7:30	Utrenia și Sfânta Liturghie (Nu se fac parastase)

Preot paroh: Marius Iacobeanu - 0745.760.239; **Preot slujitor:** Eugen Ciuche - 0744.862.191
Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digul Birnat 19, Bacău. **Email:** parohialazaret@yahoo.com

Cont bancar: Parohia Ortodoxă Lazaret - RO79 RNCB 0026 0308 8182 0001

Revistă săptămânală de zidire sufletească, editată de Parohia Ortodoxă Lazaret, cu binecuvântarea ÎPS Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului.